

De Wanowan

Postbus 25 - 5737 ZG Lieshout

Uitgave 85

25^e jaargang

Juli 2016

Beste Airborne vrienden,

De Medal of Honor is een zeer bijzondere onderscheiding die een militair kan ontvangen. We weten dat vanwege zijn heldhaftig gedrag Joe Mann deze erkenning heeft gekregen. Echter wel nadat hij zijn leven gaf voor zijn medestrijders.

Als we met Remember September in Best bloemen leggen in het Joe Mann theater denken we aan hem en aan de leegte die hij thuis achter liet. Vele malen waren familie leden erbij in Best.

Een zelfde standbeeld staat in het klein ook in Reardan in de staat Washington, de plaats waar Joe vandaan kwam. Tijdens de DAC 6 trip in 1996 zijn we daar geweest en hebben Joe herdacht. Onze groep van 35 man werd zeer gastvrij ontvangen bij zijn broer die nog steeds in Reardan woont.

De Medal of Honor wordt slechts sporadisch uitgereikt. Na 49 jaar kreeg opnieuw een militair van de 101st Airborne division deze eer. Lt. Col. Charles Kettles was op 15 mei 1967 in Vietnam en redde als helikopterpiloot 44 van zijn mannen. President Obama hing de hoge onderscheiding persoonlijk om.

Hij hield een heel lange speech en als U de ceremonie op het Witte Huis wil volgen klik dan op de volgende regels.

<https://www.whitehouse.gov/blog/2016/07/18/president-obama-awards-medal-honor-lt-col-charles-kettles>

Voor de komende weken wens ik U namens het bestuur veel goed weer en een mooie vakantie toe.

Thieu van Luyt, voorzitter

Dodenherdenking Gemeente Eersel op 4 mei 2016

De Gemeente Eersel omvat de volgende kernen: Duizel- Eersel- Knegsel- Steensel- Vessem- Wintelre. Dit jaar was de dodenherdenking in het buurthuis “De Rosdoek” te Wintelre, waarvan hierna het verslag.

Na een hartelijk welkom door de heer Roeland van Hooff, voorzitter van de *Stichting 4-5 mei Herdenking Gemeente Eersel* volgde een prachtig lied: “*Dona nobis pacem*” (Geef ons vrede), uitgevoerd door het gemengde koor van de Willibrordus Parochie Wintelre. De kracht van dit lied is dat deze eenvoudige tekst van drie woorden vele malen herhaald wordt in andere toonsoorten.

Daarna volgde het ontsteken van zeven kaarsen. Bij iedere kaars een smeekbede in andere woorden, maar allen met dezelfde boodschap: “*Zonder vrede geen vrijheid om door te geven*”.

Hierna zongen Nienke Wilting en Sander Geven een lied van John Lennon: “Imagine”. Misschien kent u het wel:

*You may say I'm a dreamer,
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the World would be as one*

Toen kwam tot ieders verrassing een militair in uniform aan het woord, die gevochten heeft in Afghanistan. Hij vertelde wat voor hem vrede betekent en memoreerde zijn gesneuvelde kameraden. Na afloop was het muiskstil, stiller dan bij de twee minuten stilte later op de avond.

Als afwisseling kwam er een dansgroepje van 12 meisjes tussen de 4 en 6 jaar. Zij dansten “*Let it go*” uit film “*Frozen*”. De overgang van de verschrikkingen in Afghanistan naar die onschuldige meisjes was zo groot. Ja.. vrijheid geef je door, maar dat werd toen wel heel duidelijk, hetgeen nog eens extra onderstreept werd door een gedicht van Saskia van Voorst.

Afgesloten werd met het lied “*Bridges over troubled Water*” waarvan de laatste regel luidt: “*I will ease your mind*”. (Ik zal je geest tot rust brengen).

Daarna volgde de uitnodiging om deel te nemen aan de stille tocht naar het oorlogsmonument. Er namen

ca 300 mensen aan deel. Tijdens de tocht werd niet gesproken. Het enige geluid was de trom van het Gilde.

Bij het monument legde de burgemeester, mevr. Thijs-Rademakers een krans, werd de “Last Post” gespeeld en precies om 20.00 u werden twee minuten stilte in acht genomen, gevolgd door het Wilhelmus en een toespraak door de burgemeester.

De voorzitter bedankte met name de plaatselijke harmonie en nodigde iedereen uit voor een kopje koffie.

Het was een indrukwekkende avond en ik hoop dat ik dat ik met dit verslag iets van de stemming over gebracht heb. “Dona nobis Pacem”

Jacob Brussee

De laatste Duitse luchtlandingsoperatie.

Colin Fulbright bezocht na de oorlog in Bastogne de plaats waar tijdens de Slag om de Ardennen de 101^e hun hoofdkwartier had. Hij vroeg zich af: “Waar vond de dropping van de para’s plaats?” De Belgische gids legde uit dat de twee

**parachutisten
embleem 1941**

beroemde Amerikaanse Airborne Divisies, de 101^e en de 82^e, niet werden gedropt, maar over de weg werden aangevoerd. Betekende dat er dan geen droppings hebben plaats gevonden gedurende het Ardennen offensief?

Voor velen is het een complete verrassing dat er toch luchtlandingen hadden plaatsgevonden: meer dan duizend soldaten zijn gedropt tijdens “*the Battle of the Bulge*”.

Zoals we al eerder schreven (zie de WOW 83) was het Duitsland dat als eerste parachutisten opleidde en inzette.

Het waren de elite troepen van het leger en ze werden vooral ingezet in het begin van de oorlog, o.a. in Noorwegen en bij de invasie van Frankrijk en in België bij de verovering van Fort Eben-Emael nabij Luik.

In het voorjaar van 1941 voegde Italië zich bij de As-mogendheden en was toen verwickeld een dodelijke strijd met Griekenland. De hulp van de Fallschirmjäger werd ingeroepen om het eiland Kreta te veroveren op de Griekse, Nieuw-Zeelandse en Australische verdedigers. Ze behaalden een, wat je noemt, Pyrrus overwinning. Van de 22000 parachutisten sneuvelden er 7000 en nog eens 3400 werden gewond. Na deze slag besloot het Duitse opperbevel te stoppen met de parachutisten. Na het succes van Eben-Emael was het geen verrassingselement meer en de verliezen waren te groot. Hitler zou gezegd hebben dat na Kreta de dagen van de parachutisten voorbij waren.

Het is interessant om op te merken dat, terwijl Duitsland bezig was het parachutisten korps te minimaliseren, Winston Churchill het bevel gaf om 500 tot 5000 para’s op te leiden en te trainen. Kreta bleek het einde te zijn van de Duitse *Fallschirmjäger*, maar ook wind in de zeilen voor de geallieerde Airborne programma’s

Duitse luchtlandingsoperaties werden nog op een zeer kleine schaal uitgevoerd, terwijl de geallieerden van juni 1941 tot november 1944 actief waren in Noord Afrika, Italië, Frankrijk, Nederland, Nieuw Guinea en de Filippijnen. Met het Ardennen offensief in het vooruitzicht werd weer nagedacht over het inzetten van een parachutisten eenheid ter grootte van zo'n 1200 man o.a. ter ondersteuning van de pantserdivisies.

Het opperbevel koos Luitenant Kolonel Baron Friedrich-August Von der Heydte als commandant van de op te richten eenheid. Hij had zich al onderscheiden als commandant van een bataljon in Kreta en een regiment in Frankrijk. Hun opdracht was het veroveren van de weg van Verviers naar Malmedy, zo'n 25 km, en die positie vast te houden totdat het 6^e Pantserleger kon doorbreken en hun ontzetten.

Het bleek dat van de 1200 man ongeveer 200 tot 300 soldaten een opleiding als parachutist hadden gehad. Een groot gedeelte had derhalve nooit enige ervaring als parachutist gehad.

In Sennelager, niet ver van Paderborn, werd de nieuw gevormde eenheid voorbereid op hun taak. Hier werd duidelijk dat de airborne component geen prioriteit had bij het Duitse opperbevel. Von der Heydte had de grootste moeite om de nodige uitrusting en middelen bij elkaar te krijgen om zich voor te bereiden op hun taak. De Duitse parachutisten zouden vervoerd worden door het "Stalingrad Squadron", een befaamde eenheid van Junkers 52, dat missies had uitgevoerd aan het oostelijke front. Echter **geen** van de volleerde vliegers die destijds in Stalingrad gevochten hadden was nog bij deze unit, ze waren vervangen door nieuwe groentjes, rechtstreeks van de vliegschool, zonder ervaring in nachtvluchten en het droppen van manschappen.

De geschiedenis vermeldt twee verschillende operaties tijdens de Slag in de Ardennen, maar ze werden gewoon gezien als één enkele gebeurtenis. Hoe zat dat dan? Von der Heydte was de commandant van de parachutisten. De codenaam ervan was Stösser en die had een duidelijke missie: het

veroveren van en behouden van wegen ter voorbereiding van de Duitse pantserdivisies. Maar een andere gelijktijdig uitgevoerde missie stond onder commando van SS kolonel Otto Skorzeny (was betrokken geweest bij verschillende "airborne raids", o.a. de actie met zweefvliegtuigen die Mussolini bevrijdde). De missie van de groep Skorzeny, codenaam "Greif", had tot doel om diverse maasbruggen te bezetten en in het algemeen chaos en onzekerheid te veroorzaken in de Amerikaanse sector. De onzekerheid werd o.a. versterkt

Lt-Kol. von der
Heydte

Junker 52

doordat de mannen van Skorzeny geallieerde uniformen droegen en perfect Engels spraken. Een gevangen genomen soldaat van de groep Skorzeny bekende bij de ondervraging dat het o.m. de bedoeling was om Generaal Eisenhower te vermoorden om zo paniek te zaaien en de onzekerheid te creëren onder de geallieerden. De paniek werd nog eens versterkt doordat bekend werd dat Duitse parachutisten gedropt waren achter de geallieerde linies. Het gerucht verspreidde zich dat duizenden Duitsers in Amerikaanse uniformen en perfect Engels sprekend op zoek waren naar de hogere officieren om die te vermoorden.

In de vroege ochtend van 17 december 1944 - op dezelfde dag dat de 101^e Airborne Divisie naar de Ardennen werd gebracht - vertrok Lt. Kol. von der Heydte en de Junkers 52 met de 1200 para's aan boord. Von der Heydte sprong als eerste uit het eerste vliegtuig. Aangekomen op het verzamelpunt waren er slechts 20 manschappen, bij het

ochtendgloren was dat aangegroeid tot 125, ver beneden het aantal van 1200. Waar waren ze allemaal terecht gekomen? Enkele vliegtuigen waren neergeschoten, en een aantal van de onervaren jumpers was bij het neerkomen gewond geraakt. Verder was de voorspelde windsnelheid 15 tot 20 km/u meer dan twee keer zo groot, zodat ze verder afdreven. Dit alles verklaarde niet waarom er zo weinig para's op het verzamelpunt waren aangekomen. Het juiste antwoord lag bij de piloten. Van de 106 piloten van het Stalingrad Eskader hadden slechts 35 hun parachutisten bij hun doel gedropt. Al de anderen waren verspreid over het gebied en dus niet bij hun doel.

s' Middags was von der Heydte in staat om met ca 300 mannen op weg te gaan. Om het nog erger te maken: veel van de uitrusting en wapens had men niet kunnen verzamelen, met als gevolg dat ze onder-bewapend waren en gebrek hadden aan voedsel en uitrusting. Deze laatste Duitse luchtlandings operatie van WWII was al mislukt voordat ze begon.

De Duitse luchtlandingsoperatie tijdens de slag in de Ardennen is eigenlijk nooit in de belangstelling geweest. Ze werd overschaduwd door andere belangrijke gebeurtenissen. De gewonnen strijd van de Amerikaanse 82^e en de heroïsche vastberadenheid van de 101^e in Bastogne is legendarisch, terwijl óók zij te maken hadden met de strenge winter van 1944 en tekorten, zowel voedsel als materieel.

Vrij vertaald uit de Screaming Eagle van Winter 2015

Opm. Bij de slag om de Ardennen vielen meer slachtoffers dan bij de landing in Normandië.